

X. Concilia res credendas non definiunt, sed definitas in Scripturâ, veritatem à falsitate discernendo, declarant.

XI. Quare norma Conciliorum est Scriptura S. ea-que sola.

XII. Quum in Conciliis ad anteriores Ecclesiæ doctores provocatur, id tantum agitur, ut ostendatur, errorem, de quo quæstio est, & noviter esse introductum, & jam olim ab antiquis rejectum.

Disp. XLVII.

De

Anti Christo.

I.

Persuasum nobis esse debet, luce meridianâ clarius esse, quod omnes AntiChristi nota, omnia elogia, quæ apud Paulum inveniuntur, exactè, quadrent in Rom. Pontificem. Calixtus.

II. Primaria illa nota: extollere se super omne id, quod dicitur DEus, aut religio, & ostentare, se esse DEum, non tam de potestatis usurpatione, quam arrogatione, non tam de praxi, quam doctrinâ intellecta, & omni & soli Pontifici & semper competit.

III. AntiChristus, quâ primatum spiritualem, in Bonifacio III. qui ut Romana Ecclesia caput omnium Ecclesiarum diceretur, à Phocâ, parricidâ, obtinuit, quâ temporalem, in Gregorio VII. qui Dictatus de omnipotentiâ Pontificiâ condidit, adultus factus esse meritò dicitur.

IV. Non lædit Imperatoriam Majestatem, qui eandem subesse Pontifici, tanquam præfuli, profitetur: sicut Apostoli non læserunt Imperatorum gentilium majestatem, quam sacrosanctam habuerunt, Rom. XIII. i. s. quando simul docuerunt, DEos, quos coluerunt, esse dæmonas. Eph. II. 2.

V. Nemo unquam Imperatorum Regumque Pontificis arrogatam supra omne id, quod dicitur DEus, atque adeò & super sese potestatem agnovit, nedum sciens volensque ei sese subjecit.

VI. Non